

Arrest

nr. 322 892 van 6 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MANZANZA MANZOA
Selliërs de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juni 2024 tot weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2024 met refertenummer 122186.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. MANZANZA MANZOA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 augustus 2021 een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D) om hogere studies te volgen aan een private onderwijsinstelling in België. Meer bepaald wenst zij de master 'Business Administration' te volgen aan het 'Institut privé des Hautes Etudes' in Brussel. Op 25 oktober 2021 wordt verzoekster het gevraagde visum toegestaan op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 november 2021 betreedt verzoekster het Belgische grondgebied en op 24 november 2021 wordt zij in het bezit gesteld van een bijlage 15, in afwachting van de afgifte van een elektronische A-kaart geldig tot 30 september 2022.

1.3. Op 28 november 2022 wordt instructie gegeven om verzoeksters A-kaart te verlengen tot 30 september 2023, in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 14 maart 2024 meldt verzoekster zich aan bij de gemeente Denderleeuw om een aanvraag voor een machtiging tot verblijf als studente of voor een vernieuwing van een dergelijke machtiging in te dienen, op grond van artikel 60 van de Vreemdelingenwet. Zij wenst de aanvullende master 'Finance et commerce international' te volgen aan dezelfde private onderwijsinstelling. De gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart deze aanvraag op 13 juni 2024 ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 14/03/2024 bij de burgemeester van Denderleeuw door [M.F.O.], geboren te [...] op [...], onderdaan van Kameroen, verblijvende [...], in toepassing van de artikel 60 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene in academiejaar 2021/2022 en 2022/2023 studeerde aan de private onderwijsinstelling IHE, en dat zij op basis van deze studie en haar binnenkomst met een D-visum in het bezit werd gesteld van een elektronische A-kaart, dewelke een geldigheid had tot 30/09/2023.

Overwegende dat betrokkene niet binnen de voorziene termijn een verlenging heeft aangevraagd van haar verblijf op basis van studies.

Overwegende dat betrokkene sedert 30/9/2023 in illegaal verblijf is.

Overwegende dat betrokkene zich op 14/03/2024 heeft aangemeld bij de gemeente Denderleeuw, om opnieuw een geldig verblijf te bekomen op basis van studies, en een bijdragetaks heeft betaald van 237€ voor haar aanvraag. Echter geschiedt haar aanvraag vanuit illegaal en dient zij de bijdragetaks van 357€ te betalen en haar motieven aan te brengen in het kader van de "buitengewone omstandigheden" die rechtvaardigen dat zij haar aanvraag hier vanuit illegaal verblijf opstart. Er worden echter geen buitengewone omstandigheden aangebracht.

Bovendien wordt een bijlage 32 toegevoegd, onderschreven door een Belgische garant, wonend in België, maar wordt geen bewijs van solvabiliteit aangebracht zoals beschreven in artikel 61 §1, 2° van de Wet van 15/12/1980 en artikel 100 van het KB van 08/10/1981.

Rekening houdend met deze elementen wordt de aanvraag verblijfsmachtiging verworpen."

1.5. Eveneens op 13 juni 2024 beslist de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte aan verzoekster van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"[M]evrouw [M.F.,O.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Kameroen*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art. 7, al. 1,2° : betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de toegestane termijn, of slaagt er niet in te bewijzen dat zij deze termijn niet heeft overschreden: De elektronische A-kaart van betrokkene is verstrekt sedert 30/09/2023, en de aanvraag verblijfsmachtiging op basis van studies is verworpen.

Er zijn geen aanwijzingen dat aan betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven, rekening houdend met de bepalingen van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Er zijn geen aanwijzingen omtrent eventuele gezondheidsproblemen van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstrekt is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen “58 tot 61” en 62 van de Vreemdelingenwet en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en van machtsverschrijding.

Verzoekster zet haar middel uiteen als volgt:

“En ce que ;

La partie adverse reproche à la requérante de ne pas avoir payé la redevance demandée et de ne pas avoir expliquée les circonstances exceptionnelles dans lesquelles, elle se trouvait et de ne pas avoir produit de prise en charge ;

Alors que :

A. Dans les faits motivation en inadéquation avec la demande de la requérante

-Attendu que la requérante conteste la décision prise à son encontre.

En effet, la requérante a demandé une prolongation de son séjour tardivement, en effet, elle s'est inscrite tardivement ;

Mais, elle a demandé sa prolongation avec son inscription en master complètement à l'air en finances ;

Que la requérante a complété sa demande avec le séjour avec une prise en charge produite à temps et en heure ;

Attendu que la requérante s'est rendue dans sa commune pour prolonger son séjour étudiant qu'elle n'a jamais voulu introduire une demande 9 bis ;

Qu'en effet, les éléments apportés par ses soins, la prise en charge ainsi que son inscription témoignent de sa volonté de prolonger son séjour étudiant et non d'introduire une demande de séjour sur base de l'article 9 bis ;

Qu'en effet, elle ignorait les montants de la redevance ; qu'elle a payé ce que l'agent communal l'a prié de payer ;

Que par conséquent, elle dénie toute tentative de 9 bis ;

Qu'en effet, le montant de redevance de 237 euros correspond à la demande de prolongation pour un étudiant et non à une demande de régularisation sur base de l'article 9 BIS ; <https://dofi.ibz.be/>;

Que la concluante estime à juste titre qu'elle avait introduite la bonne demande et que finalement l'agent communal ne l'a pas induit en erreur ;

Par conséquent, la décision querellée ne respecte pas les prescrits de l'obligation de motivation des actes administratifs édictée dans la loi du 29 juillet 1991 en ses articles 2 et 3, et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Attendu qu'il est important de rappeler l'obligation de motivation formelle et adéquate des actes administratifs ;

;

Que la motivation formelle et adéquate des actes administratifs requiert un examen individualisé de la cause ;

;

Que cela implique également que la partie adverse doit motiver sa décision eu égard au principe de proportionnalité et au regard de l'objectif qu'elle poursuit et au regard des éléments probants de la cause;

Enfin, la décision prise à son encontre disant qu'elle n'aurait pas payé la redevance adéquate et n'aurait pas motivée des circonstances exceptionnelles est totalement inadéquate sur ce point ; Par conséquent, cette décision n'est pas motivée, ni dans les faits, ni en droit ; aucune prise en considération n'est faite de la situation de l'intéressée ;

Que la décision doit être annulée sur ce point ;

1. Violation des articles 58 à 61

Attendu que cet ordre de quitter le territoire viole les articles 58 à 61 de la loi des 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (MB 31/12/1980) ;

Attendu que l'article 58, alinéa 1er, de la loi dispose que « Lorsque la demande d'autorisation de séjourner plus de trois mois dans le Royaume est introduite auprès d'un poste diplomatique ou consulaire belge par un étranger qui désire faire en Belgique des études et, par identité des motifs, lorsque l'étranger souhaite proroger une autorisation de séjour en

L'article 3, alinéa 1er, 5° à 8° et s'il produit les documents ci-après : 1° une attestation délivrée par un établissement d'enseignement conformément à l'article 59 » ;

Attendu que cette disposition reconnaît ainsi à l'étranger qui désire faire des études en Belgique et qui remplit les différentes conditions qu'elle fixe, un droit automatique à l'autorisation de séjourner plus de trois mois en Belgique;

Qu'en vertu de cette disposition, la compétence du Ministre ou de son délégué est par conséquent une compétence liée; l'obligeant à reconnaître ce droit dès que l'étranger répond aux conditions limitatives prévues pour son application mais également dans le respect de l'objet même de la demande telle qu'elle a été prévue par le législateur, à savoir celle d'« un étranger qui désire faire en Belgique des études dans l'enseignement supérieur ou y suivre une année préparatoire à l'enseignement supérieur » : CCE n° 117 534 du 24 janvier 2014, CCE N°209 039 du 7 septembre 2018 ;

-Attendu qu'en l'espèce la requérante a obtenu son visa d'études initialement, dans le respect de la loi; en amont, inscription en bonne et due forme, preuves de moyens de subsistances suffisants, certificat médical et absence de casier judiciaire;

-Attendu que la requérante a voulu prolonger son autorisation de séjour en qualité d'étudiante, en vue de poursuivre ses études précitées ;

Qu'elle a produit une nouvelle attestation de prise en charge en bonne et due forme et qu'elle a toutes les informations utiles quant à son garant ;

Attendu qu'en termes de motivation, la partie adverse indique qu'elle n'aurait jamais reçu cette prise en charge, ce que la requérante conteste de manière virulente ;

Attendu que la requérante a produit une attestation de l'établissement où elle poursuit son (enseignement conformément à l'article 59 de ladite loi qui prescrit que : « tous les établissements d'enseignement organisés, reconnus ou subsidiés (par les pouvoirs publics) sont habilités à délivrer l'attestation requise. Cette attestation certifie soit que l'étranger, qui remplit les conditions relatives aux études antérieures, est inscrit en qualité d'élève ou d'étudiant régulier dans l'établissement qui la délivre, soit qu'il a introduit, le cas échéant, une demande d'obtention d'équivalence de diplômes et de certificats d'études étrangères, soit qu'il s'est inscrit, le cas échéant, en vue d'un examen d'admission » ;

Que « L'attestation doit porter sur un enseignement de plein exercice; elle peut toutefois porter sur un enseignement à horaire réduit si l'étranger justifie que cet enseignement constituera son activité principale et la préparation ou le complément d'un enseignement de plein exercice » ;

Que ces éléments démontrent que les études de la requérante constituent son activité principale; que comme précité cette activité principale doit être interprétée largement ; Attendu que cette attestation donnait droit à la requérante a un droit de séjour, qu'il ne revenait plus à la partie adverse de revenir sur cette attribution qu'elle a conféré aux établissements scolaires;

Qu'il s'agit d'une compétence liée, obligeant la partie adverse à reconnaître ce droit dès que l'étranger répond aux conditions limitatives prévues par la loi;

Que par conséquent, la partie adverse a violé les articles 58, 59 et suivant de la loi du 15/12/1980;

Qu'en conclusion, la décision entreprise viole le principe de bonne administration, en ce qu'il viole les article 62 de la loi du 15/12/1980 et les articles 2 et 3 relative à la motivation formelle des actes administratifs, étant donné que la partie adverse n'a pas tenu compte de tous les éléments de la cause et a poursuivi un raisonnement totalement erroné;

Au vu de ce qui précède, la décision d'ordre de quitter le territoire pris contre la requérante devrait être suspendu et annulée par le conseil de céans; La décision d'ordre de quitter le territoire est inopinée, par conséquent, la décision doit être annulée au vu des éléments invoqués ;

2 Demande A Être Entendu, Violation de l'article 62 de la loi sur les étrangers :

Le droit d'être entendu est un principe général de droit, tant en droit belge qu'en droit européen. Il a été consacré, plus ou moins récemment, par certaines dispositions législatives belges et européennes.

Il s'agit d'un élément essentiel des droits de la défense, le droit d'être entendu est un droit fondamental, valant pour toute personne, indépendamment de sa nationalité ou de la légalité de son séjour.

En droit des étrangers, ce droit est d'autant plus fondamental qu'il vise à permettre à l'étranger de faire valoir ses arguments auprès de l'Office des étrangers, avant la prise d'une décision qui affecterait de manière défavorable ses intérêts. L'étranger peut en effet, dans toute une série de cas prévus par la loi, se voir remettre une décision adoptée par l'Office des étrangers, qu'il s'agisse d'une décision de refus de séjour, un ordre de quitter le territoire, une interdiction d'entrée, une décision de maintien en détention administrative, etc.

Le droit d'être entendu a pour objectif de permettre à l'étranger concerné de faire valoir des éléments liés à sa situation personnelle à l'Office des étrangers ;

Ce droit repose, d'une part, sur l'article 62, § 1er de la loi du 15 décembre 1980 et, d'autre part, sur le principe général du droit d'être entendu ;

-Le droit d'être entendu doit également être respecté par l'Office des étrangers, même lorsqu'il n'est pas expressément prévu par la loi. En conséquence, même en dehors des cas de retrait et de fin de séjour, le droit d'être entendu trouve à s'appliquer, en tant que principe général de droit.

L'Office des étrangers devra donc permettre à l'étranger à l'égard duquel il envisage de prendre une décision affectant négativement ses intérêts, de faire valoir, de manière utile et effective, ses arguments. Cela est donc le cas pour un ordre de quitter le territoire, pour une interdiction d'entrée, pour une décision de maintien en détention administrative.

Aussi, si l'Office des étrangers envisage de prendre plusieurs décisions administratives, avec un objet différent, il doit permettre à l'étranger d'exposer son point de vue sur chacune de ces décisions. Il s'agit en effet d'actes distincts, justifiés par des motifs différents.

(L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. » (un ordre de quitter le territoire et une interdiction d'entrée, ou une décision de fin de séjour et un ordre de quitter le territoire. S. SAROLÉA, « Droit d'être entendu et interdiction d'entrée », Newsletter EDEM, janvier 2016. Voir notamment, C.E., n° 233.257, 15 décembre 2015 et C.E., n° 245.427, 12 septembre 2019).

Attendu que dans le cas d'espèce, la partie adverse n'a pas pris la peine d'entendre la requérante au regard de sa situation d'étudiante ;

Qu'en effet, si elle avait entendu la requérante cette dernière aurait pu lui fournir plus d'éléments, elle aurait pu s'expliquer quant à la prise en charge et sa situation académique ;

Que dans le cas d'espèce, ce ne fut pas le cas ;

Que la décision de refus de prolongation de séjour en est l'illustration même puisque la partie adverse a cru comprendre qu'il s'agissait d'une demande 9 bis alors qu'au vu du paiement de la redevance et des pièces apportées, il s'agissait d'une demande de prolongation de séjour étudiant ;

Au vu des circonstances de la cause, il y a lieu de considérer que le droit à être entendu de la requérante n'a pas été respecté, puisqu'il s'agissait d'une décision de mettre un terme au séjour étudiant d'une étudiante inscrite ;

Qu'il faut constater une violation du principe de bonne administration ;"

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat deze pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, zodat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het is aangewezen de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De voorziene motieven stellen verzoekster in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond. Zij is er in haar verzoekschrift zo ook in geslaagd middelen aan te wenden die de rechtmatigheid van de motieven betreffen. Het doel van de formele motiveringsplicht is aldus bereikt. Verzoekster maakt ook niet concreet aannemelijk dat de voorziene (formele) motivering op enig punt zou tekortschieten.

Een schending van de (formele) motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.3. Waar verzoekster overgaat tot een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen en betoogt dat hierbij niet alle nuttige elementen van de zaak in rekening zijn gebracht en een foute redenering wordt gevolgd, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De eerste bestreden beslissing vormt een antwoord op een aanvraag voor een machtiging tot verblijf als studente of voor een vernieuwing van een dergelijke machtiging, op grond van artikel 60 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt vast dat verzoeksters A-kaart, die werd verkregen op grond van haar studies aan een private onderwijsinstelling en dus op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, slechts een geldigheid had tot 30 september 2023 en verzoekster naliët binnen de voorziene termijn, dit is voor afloop van de geldigheidsduur van de A-kaart, een verlenging te vragen van haar verblijf op basis van studies. Verweerder vervolgt dat verzoekster sinds 30 september 2023 in illegaal verblijf is en zij haar aanvraag voor een verder verblijf als studente enkel vanuit illegaal verblijf in België kan indienen voor zover zij buitengewone omstandigheden aanbrengt, wat zij echter naliët.

Verzoekster betoogt dat verweerder haar aanvraag onterecht heeft beschouwd als een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij stelt integendeel te hebben verzocht om een verlenging van haar verblijf als student in toepassing van de artikelen 58 tot 61 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verliest met haar betoog echter uit het oog dat zij naar België kwam om studies te volgen aan een private onderwijsinstelling. Dergelijke studies vallen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen van "Hoofdstuk III. – Studenten" onder "Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen". Overeenkomstig huidige artikel 58, 3° van de Vreemdelingenwet wordt onder de instellingen voor hoger onderwijs zoals bedoeld in dit hoofdstuk verstaan de door de bevoegde overheid erkende instellingen die bevoegd zijn om hogere studies te organiseren en bevoegd zijn om de daarmee overeenstemmende titels, academische graden, diploma's en certificaten uit te reiken. Er blijkt niet dat de private onderwijsinstelling waaraan verzoekster studeert, en ook in het verleden studeerde, als een instelling voor hoger onderwijs in de zin van dit hoofdstuk kan worden beschouwd.

Zowel het verzoekster op 25 oktober 2021 toegekende studentenvisum als de haar op 28 november 2022 toegestane verlenging van haar A-kaart steunden zo ook op de toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet, zoals duidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Met andere woorden, verzoekster genoot in België enkel een verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet voor het volgen van een master aan een private onderwijsinstelling. Nu verzoekster nooit een recht op verblijfsmachtiging als student genoot onder de artikelen 58 en volgende van de Vreemdelingenwet, is het evident dat zij in geen geval met goed gevolg een verlenging van een dergelijk verblijf of een hernieuwd verblijf als student op grond van deze artikelen kon vragen, voor studies aan dezelfde private onderwijsinstelling.

In de gegeven omstandigheden kan verzoekster dus niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder haar aanvraag onterecht heeft beschouwd als een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (en wees op de voor een dergelijke aanvraag vereiste bijdragetaks). Op basis van de stukken van het administratief dossier moet worden vastgesteld dat verzoekster in België verbleef op basis van een A-kaart verkregen op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet en dit voor het volgen van een master van twee jaar aan een private onderwijsinstelling. Deze A-kaart was geldig tot 30 september 2023. Verzoekster betwist nergens concreet dat zij naliët tijdens de geldigheidsduur van haar verblijfskaart een nieuwe aanvraag voor een verblijf als studente in te dienen en dat zij sinds voormelde datum in illegaal verblijf is. Pas op 14 maart 2024 meldde verzoekster zich aan bij de gemeente Denderleeuw om een nieuwe verblijfsaanvraag als studente in te dienen, waarmee zij een verder verblijf beoogt om een aanvullende master te volgen aan dezelfde private onderwijsinstelling. Er blijkt niet dat verweerder onwettig heeft gehandeld door in deze situatie te oordelen dat verzoekster haar aanvraag vanuit illegaal verblijf in België enkel kan indienen voor zover buitengewone omstandigheden spelen die rechtvaardigen dat zij deze aanvraag indient in dit land. Zij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder bij deze beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoekster kan ook niet overtuigen dat deze motivering niet adequaat is in het licht van haar aanvraag om verder in België te mogen verblijven op basis van een aanvullende masteropleiding aan een private onderwijsinstelling.

Het gegeven dat zij stelt geen verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben gevraagd, maar zich integendeel beriep op een recht op verblijfsmachtiging op grond van de artikelen 58 en volgende van de Vreemdelingenwet vermag geen afbreuk te doen aan de wettigheid van de motieven van de eerste bestreden beslissing. Zoals gesteld, kan verzoekster geen beroep doen op de artikelen 58 en volgende van de Vreemdelingenwet en kan zij dus verweerder niet met goed gevolg tegenwerpen haar aanvraag onterecht als een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te hebben behandeld.

De Raad is van oordeel dat de besproken motieven van de eerste bestreden beslissing reeds kunnen volstaan om verzoeksters aanvraag af te wijzen. Voor zover als nodig, wijst de Raad er echter nog op dat verzoekster in de eerste bestreden beslissing verkeerd leest dat verweerder stelt geen attest van tenlasteneming te hebben ontvangen. Verweerder erkent uitdrukkelijk dat verzoekster een attest van tenlasteneming heeft voorgelegd, maar stelt dat hierbij geen bewijs van solvabiliteit van de garant werd gevoegd en om deze reden het voorgelegde attest van tenlasteneming niet wordt aanvaard. Verzoekster betoogt in dit verband slechts dat zij wel degelijk tijdig een attest van tenlasteneming heeft voorgelegd overeenkomstig het juiste model, net als alle nuttige informatie inzake de garant. Hiermee weerlegt zij evenwel nog niet concreet de vaststelling dat zij naliel ook een bewijs van solvabiliteit van de garant voor te leggen, wat alleszins steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Evenmin toont zij concreet aan dat een dergelijk bewijs in haar situatie niet kon worden vereist.

2.5. Verzoekster gaat verder nergens concreet in op de motieven van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij betwist nergens concreet de motieven dat haar legaal verblijf een einde nam op 30 september 2023 en dat haar aanvraag voor een verder verblijf als student werd afgewezen. Evenmin betwist zij concreet dat er geen aanwijzingen voorliggen van een gezinsleven of van gezondheidsproblemen die de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kunnen verhinderen. Zij toont niet aan dat deze motieven uitgaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of de beoordeling op enig punt kennelijk onredelijk zou zijn.

2.6. De uiteenzetting van verzoekster laat aldus niet toe een manifeste appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen. Machtsoverschrijding blijkt evenmin.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt ook reeds dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op een schending van de artikelen 58 en volgende van de Vreemdelingenwet inzake studenten, nu deze artikelen geen toepassing vinden in haar situatie. Verzoekster gaat op dit punt trouwens uit van verouderde wetsartikelen.

2.8. Verzoekster voert nog de schending aan van het hoorrecht. Zij benadrukt dat de eerste bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing die een einde stelt aan haar verblijf als student en stelt dat zij niet werd gehoord inzake haar situatie als studente. Indien dit wel was gebeurd, stelt zij dat zij meer uitleg had kunnen geven over de tenlasteneming en haar situatie op studievak en dat zij had kunnen verduidelijken dat zij een verlenging van haar verblijf als studente beoogde en geen verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht dus vooral op de eerste bestreden beslissing. In dit verband wijst zij ook op de bepalingen van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

*“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.
[...].”*

Verzoekster toont allereerst niet aan dat zij zich dienstig kan beroepen op de bepalingen van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de situatie waarin het bestuur het verblijf van een vreemdeling die is toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden intrekt of beëindigt. Er blijkt immers niet dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog was gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, nu haar A-kaart reeds was verstrekt sinds 30 september 2023 en zij haar verblijf als studente niet tijdig verlengde.

Verder brengt de Raad in herinnering dat in het geval van een aanvraag voor een (nieuw) verblijf in beginsel is voldaan aan het hoorrecht doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen heeft kunnen en moeten aanbrengen om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden voor dit beoogde verblijf. Aldus heeft de betrokkene in het kader van zijn aanvraag reeds de mogelijkheid gehad om op nuttige wijze zijn standpunt uiteen te zetten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat hierover in haar geval anders zou moeten worden geoordeeld.

Daarenboven wijst de Raad er op dat een schending van het hoorrecht maar kan worden vastgesteld voor zover de betrokkene ook aannemelijk maakt dat dit horen de overheid nog informatie had kunnen opleveren die van invloed kon zijn op het beslissingsproces. Met verwijzing naar de voorgaande bespreking toont verzoekster, aan de hand van haar voormelde betoog, niet aan dat enig bijkomend horen in haar geval nog

nuttige informatie had kunnen opleveren die een andere uitkomst van de procedure tot gevolg kon hebben gehad.

Ook waar verzoekster in beginsel wel nog had moeten worden gehoord inzake het bevel om het grondgebied te verlaten, moet de Raad vaststellen dat zij op geen enkele wijze aangeeft dat zij tijdens een horen nog concrete informatie had kunnen aanbrengen die enige invloed kon hebben gehad op de afgifte van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verwijst op zeer algemene wijze naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maar duidt nergens dat zij enig gezins- of familieleven of kinderen heeft in België of dat zij gezondheidsproblemen heeft.

Een schending van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet of het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

2.9. Verzoekster stelt in de hoofding van haar middel nog de schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren, maar zij laat volledig na om te duiden op welke wijze de bestreden beslissingen dit verdragsartikel hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk. Evenmin laat verzoeksters uiteenzetting toe om vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur dat niet werd besproken, werd miskend. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.10. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS